

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U STAROM GRADU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Starom Gradu, po sucu ovog suda Miljani Srhoj Buratović, kao sucu pojedincu u građansko pravnoj stvari tužitelja Marija Jerković, Hvar, Lucije Rudan 34, OIB:79080855839, zastupana po punomoćniku Mirko Butorović odvjetnik iz Hvara protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB:02535697732, zastupana po punomoćniku Andrej Šooš Maceljski odvjetnik iz OD Šooš Maceljski, Mandić, Stanić & Partneri d.o.o Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave u nazočnosti tužitelja s punomoćnikom te zamjenika punomoćnika tuženika zaključene 15. rujna 2026. a objavljene 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuju se ništetnom odredba članka 12.3. Ugovora o kreditu, broj 9012407665, od 13. travnja 2007. godine, sklopljenog između tužiteljice, kao korisnice kredita : Marija JERKOVIĆ, Hvar, Lucije Rudan 34, OIB : 79080855839 i tuženika, kao kreditora : PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB : 02535697732, koja glasi : "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno sa korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima : jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita."

II/ Nalaže se tuženiku : PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB : 02535697732, tužiteljici : Marija JERKOVIĆ, Hvar, Lucije Rudan 34, OIB : 79080855839, na ime povrata ništetno naplaćenog iznosa temeljem odredbe članka 12.3. Ugovora o kreditu, broj 9012407665, od 13. travnja 2007. godine, isplatiti iznos od 850,55 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na taj iznos od 18. travnja 2007. godine do isplate, i to za razdoblje do 31. srpnja 2015. godine, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena ; za razdoblje od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena ; za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je

Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III/ Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi parnični trošak u iznosu od 1.184,73 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Predmetni parnični postupak pokrenut je 16.07.2024. zaprimanjem tužbe tužitelja protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnih pojedinih odredbi ugovora o kreditu koji je sklopljen između parničnih stranaka 2007., te povrata više isplaćenih novčanih sredstava na ime tzv. "ulazne naknade" obrade kredita. Naime, tvrdi se da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom, sklopio Ugovor o kreditu br. 9012407665. Predmetnim ugovorom kreditor je korisniku odobrio isplatu iznosa od 95.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, s rokom otplate 240 mjeseci. Dakle, otplata kredita ugovorena je po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan plaćanja (čl. 7 toč. 2), dakle primjenom valutne klauzule. Nadalje, odredbom članka 12. st. 3 predmetnog ugovora određeno je da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedancijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kn. Radi se o ugovaranju tzv. ulazne naknade, o kojoj se odredbi nije pregovaralo, odnosno tužitelj ni na koji način nije mogao utjecati na sadržaj iste, već se radilo o tzv. tipskoj odredbi. Tuženik je koristeći monopolski položaj doveo tužitelja do zaključenja opisanog Ugovora, odnosno odredbe, kojom prilikom nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga. Okolnost nepostojanja pregovora dovela je tužitelja u neravnopravan položaj jer se radi o tzv. tipskom ugovoru, a takav neravnopravan položaj doveo je do neravnoteže u pravima i obvezama te povredu odredaba Direktive Vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Slijedom prethodno obrazloženog, ističe se da u tom dijelu radi o nišetnoj ugovornoj odredbi, o čemu su već zauzeti jasni pravni stavovi u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poput Rev-673/2023, od 13. veljače 2024. godine, Rev-715/2024, od 22. svibnja 2024. i Rev-1051/2023, od 3. travnja 2024. godine. Kako je prethodno navedeno, tužitelju je odobren kredit u iznosu od 95.000,00 CHF, uz naplatu, tj. odbijanje iznosa na ime ulazne naknade u postotku od 1,50%. Time proizlazi da je tužitelju, odmah po plasiranju kredita 13.04.2007., sa opisane osnove zadužen/naplaćen iznos od 6.408,49 kn odnosno 850,55 EUR po fiksnom tečaju konverzije. Toga dana, prodajni tečaj kreditora za valutu CHF iznosio je 4,428869 KN/1 CHF, pa proizlazi da je tužitelju neosnovano naplaćen iznos od 6.408,49 KN, odnosno 850,55 EUR, po fiksnom tečaju konverzije. Stoga, tužitelj ovim postupkom traži utvrđenje ništetnosti predmetne odredbe o ulaznoj naknadi i povrat neosnovano stečenog iznosa u korist tuženika kao nepoštenog stjecatelja, sa zakonskom zateznom kamatom.

Podneskom zaprimljenim na ovom sudu dana 29.01.2025. tužitelj je precizirao tužbeni zahtjev kao u izreci.

2. U odgovoru na tužbu, tuženik se protivi u cijelosti tužbi i tužbenom zahtjevu osporava osnovu i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva te ističe prigovor zastare te predlaže odbiti tužbeni zahtjev. Ističe kako odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva je dopuštena pozitivnim propisima, takva ugovorna odredba da je sastavljena sukladno tada važećem zakonu o bankama (NN 84/2002, 141/06,) a koji Zakon nije zabranjivao ovakvu vrstu naknade. Pored toga Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/2003) ne zabranjuje ugovaranje ovakve naknade za obradu ovakvog kreditnog zahtjeva. Ističe kako odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije nepoštena a posljedično niti ništetna. Direktiva Vijeća 93/13 EEZ od 05.04.1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči neznatniju neravnotežu o pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora. U konkretnom slučaju navedena odredba o naknadi ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva je transparentna te tuženik naglašava kako je tužitelju iznos ulazne naknade prije samog sklapanja ugovora bio dobro poznat obzirom da je isti određen u fiksnom iznosu i nije vezan nekim vanjskim kriterijima koji bi mogli utjecati na njegovu visinu, dakle izračun je jasno i nedvosmisleno određen odredbama ugovora o kreditu i u takvom iznosu u konačnosti u isplaćen. Stoga transparentnost nije upitna obzirom da je sporna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. Navodi kako je odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena u skladu s Općim uvjetima poslovanja tuženika. Obzirom da je primjenom Općih uvjeta tuženika ugovorena predmetnim ugovorom o kreditu, te obzirom da su opći uvjeti javno objavljena na internetskim stranicama tuženika sve sukladno čl. 295 ZOO-a i čl. 303 zakona o kreditnim institucijama, to da je jasno kako je primjena Općih uvjeta tuženika valjana i zakonito ugovorena.

Konačno tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na potraživanju iznosa od 850,55 EUR, budući je naknada za obradu kreditnog zahtjeva temeljem čl. 12 toč 3 toč ugovora o kreditu navodno plaćena 13.04.2007. dok je predmetna tužba podnesena 16.07.2024. te je istekao petogodišnji zastarni rok. Zaključno ističe kako proizlazi da ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije ništetna radi čega ne dolazi u obzir primjena stajališta VSRH od 01.03.2022. prema kojem zastara počinje teći od dan pravomoćnosti sudske odluke koje je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovornih odredaba i CHF kreditima u kolektivnom sporu.

3. Vrijednost predmeta spora iznosi 850,55 EUR.

4. U postupku su izvedeni dokazi pregledom predmetnog Ugovora o kreditu, izvornog otplatnog plana, pregledana je dokumentacija koja prileži spisu, te je saslušana tužiteljica.

5. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim.

6. Predmet ovog parničnog postupka je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koje se tiču tzv. "ulazne naknade" pri obradi kredita, te zahtjev za isplatu s osnova ništetnosti takve odredbe.

7. U postupku nije prijeporno da je između parničnih stranaka sklopljen ugovor o kreditu na temelju kojeg je odobrena isplata novčanog iznosa od 95.000,00 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti, s rokom otplate od 240 mjeseci.

8. Među parničnim strankama je prijeporno da li je predmetna odredba ugovora o kreditu nepoštena ugovorna odredba, što bi je činilo ništetnom.

9. Tužiteljica Marija Jerković u svom iskazu navela je da je točno da je s PBZ 2007. zaključila ugovor o kreditu za svrhu adaptacije stambenog objekta. Prije samog

zaključenja tog ugovora u poslovnici PBZ u Jelsi je kontaktirala sa službenikom Ivica Keršić koji je bio zadužen koji je bio zadužen kao kreditni posrednik i odobren joj je iznos od 95.000,00 CHF kao optimalan iznos a sugerirano joj je podizanje u CHF kao najpovoljnijoj opciji. Nakon što joj je javljeno da je sve pripremljeno u smislu obrade kredita trebalo je da dođe prije samog potpisivanja, kada je prilikom čitanja odredbi ugovora o kreditu se pojavio prvi put pojam ulazne naknade na koji joj do tada nije bila skrenuta pozornost a niti objašnjeno što bi ta ulazna naknada značila, no međutim ona u toj situaciji, dakle netom prije potpisivanja ugovora nije imala nekakvog izbora, mogla je odustati što joj nije bio interes ili pristupiti potpisivanju ugovora a što je i učinila. Dakle, obzirom da je tada prvi put saznala za tu odredbu koja je kao takva unesena u ugovor, ističe da s istom prije nije bila upoznata iz kog razloga drži da se radi o unaprijed formuliranoj tipskoj odredbi. Na upit punom. tužitelja da li joj je rečeno na što će iznos naknade biti potrošen, navodi da joj nije rečeno tj. da nije o tome bilo govora. Na upit zamj. punom. tuženika da li je pročitala ugovor o kreditu, navodi da je ona imala taj ugovor od trenutka preuzimanja u poslovnici do odlasku kod javnog bilježnika, da ga je letimično pročitala a da ga je u cijelosti pročitao javni bilježnik. Na daljnji upit da li je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu bila nositelj obrta ili član trgovačkog društva, navodi da je u jednom trenutku imala dopunski računovodstveni obrt ali to je bilo poslije sklapanja ugovora o kreditu, u trenutku sklapanja da je radila u financijskoj agenciji. Na upit kada je saznala za navodnu nepoštenost odredbe o ulaznoj naknadi, navodi da je o tome saznala po priči iz novinskih natpisa i medija, na upit da li je uočila odredbu o ulaznoj naknadi, navodi da je na to pitanje odgovorila uvodno. Na upit da li je razumjela navedenu odredbu, navodi da iskreno i nije a na upit suda da li je itko pojasnio smisao ulazne naknade, navodi da nije. Na daljnji upit da li je pokušala pregovarati sa službenikom banke o visini ulazne naknade, navodi da nije, da se o tome nije moglo pregovarati jer to bio uvjet banke.

10. Sud nije prihvatio navode tuženika da se u pogledu sporne odredbe čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu radilo o jasnoj, lako uočljivoj, razumljivoj i potpuno određenoj odredbi koja je, stoga, pravno valjana i kojom su ugovorne stranke suglasno i izrijekom ugovorile plaćanje naknade u visini 1,50% od iznosa odobrenog kredita koja da je uobičajena u kreditnom poslovanju ne samo tuženika nego svih kreditnih institucija.

11. U vrijeme zaključenja Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje ZZP), koji je u odredbi čl. 81. st. 1. propisao da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. ove odredbe smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

12. Sud je zaključio da stranke nisu posebno pojedinačno pregovarale o ugovornoj odredbi iz čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu, a kojom ugovornom odredbom je propisano da se plaća naknada za obradu kredita u visini od 1,50% od iznosa odobrenog kredita.

13. Nadalje, po mišljenju ovog suda, sporna ugovorna odredba je zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te je zbog toga ova odredba ništava, u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a.

14. Naime, tuženik u tijeku postupka nije priložio dokaze na okolnost na što se ta naknada odnosi ili, drugim riječima da li je imao bilo kakve, primjerice, administrativne troškove obrade dokumentacije, izvanredne troškove zaposlenih koje

nadilaze njihove opise poslova za koje primaju plaću i slično, niti je objašnjeno koja je korelacija između te naknade i visine odobrenih kreditnih sredstava odnosno zašto se za veći odobreni iznos plaća veća naknada koja nema nikakvu gornju granicu visine.

15. Ugovaranje naknade samo po sebi ne mora biti ništavo, ako se o toj ugovornoj odredbi posebno pregovaralo i uz uvjet da ugovorena naknada ne proizvodi neravnotežu između potrošača i trgovca.

16. Konkretno, a s obzirom da se, po ocjeni ovog suda, o spornoj ugovornoj odredbi nije posebno pregovaralo, što jasno proizlazi iz iskaza tužitelja koji je sud u cijelosti prihvatio jer su suprotni navodi tuženika bili paušalni i općeniti, te kako se prema spornoj ugovornoj odredbi radi o naknadi za koju nije u uopće objašnjeno o čemu se radi, a posebno zašto njena visina ovisi o odobrenom iznosu kredita, stoga nerazumljivoj, ovaj sud smatra da je sporna ugovorna odredba nepoštena, a uvažavajući pri tome i pravno shvaćanje izraženo u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske pod brojem U-III-2521/2015 i dr. od 13. prosinca 2016. (Narodne novine broj 123/16), odnosno prihvaćajući pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci broj RevT-249/14 od 9. travnja 2015. g. Drugim riječima, trebalo je ocijeniti da u vrijeme zaključenja Ugovora prednik sada tuženika, kao trgovac, i tužitelj, kao potrošač odnosno korisnik kreditnih usluga, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na visinu naknade za obradu kredita, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

17. Tuženik je u postupku ponavljao da se radi o tome da se od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita, da tuženik ima pravo na navedenu naknadu iz razloga što je kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita. Ujedno da se radi o jasnoj i razumljivoj odredbi uobičajenoj za Ugovor o kreditu koju su korisnici kredita mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta Ugovora.

18. Prema ocjeni ovog suda tužena nije dokazala koji su to objektivni troškovi vezani za obradu nastali niti je dostavio transparentan i razumljiv obračun naknade koji je bio dostupan tužitelju kao ugovornoj strani prije i tijekom sklapanja Ugovora. U spornoj odredbi čl. 12. st. 3. Ugovora samo je naveden iznos naknade, bez da se priložio bilo kakav obračun iz kojeg bi se moglo zaključiti na što se odnosi visina eventualnih troškova kojima je bio izložen tuženik.

19. Međutim, i neovisno o činjenici da li je davatelj kredita bio izložen troškovima koje nije obrazložio, sporna ugovorna odredba (čl. 12. st. 3. Ugovora) je nepoštena jer se o toj odredbi nije posebno pregovaralo te tužitelj, kao korisnik kredita, nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe koja je prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te je ništava u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a.

20. Stoga je Ugovor o kreditu u dijelu kojim se ugovara isplata naknade radi troškova obrade kredita u odredbi čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50%(slovima:jedancijelihpedesetposto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kn" trebalo utvrditi ništetnim te i u tom dijelu prihvatiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao u izreci presude pod točkom I.

21. Tužitelj je zatražio i vraćanje iznosa naknade koji je tuženik primio na temelju ništetne ugovorne odredbe, a prema odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje ZOO). S obzirom da je odredba Ugovora

o kreditu, sadržana u čl. 12. st. 3. utvrđena ništetnom, to tužitelj ima pravo potraživati neosnovano stečeno po tom Ugovoru. Drugim riječima, tuženik je dužan vratiti tužitelju primljenu naknadu, jer je ta naknada naplaćena na temelju odredbe Ugovora o kreditu koju je sud utvrdio ništetnom. Radi se o iznosu od preračunatih 850,55 EUR koji iznos predstavlja 1,50% od odobrenog kredita, koji je iznos tužitelj morao platiti prije isplate kredita.

22. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, treba navesti da, prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. donesenog povodom spornih pitanja o zastari restitucijskih zahtjeva u slučaju utvrđenja ništetnosti ugovora općenito, neovisno od već postojećeg utvrđenja o pravnim učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (iz Rev-2245/2017-2), zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 (čl. 104. st. 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. To znači da je tuženikov prigovor zastare potraživanja tužitelja u odnosu na vraćanje naknade koju je tužitelj isplatio temeljem odredbe Ugovora o kreditu koju je sud u ovoj presudi utvrdio ništetnom u cijelosti neosnovan jer zastarni rok nije ni počeo teći.

23. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U konkretnom slučaju tuženik je dužan kamatu platiti od dana kad je primio iznos naknade, s obzirom da je upravo ništetnost i nastala zbog ponašanja tuženika.

24. S obzirom da je već navedeno da iz popisa uplata za namirenje obveza po kreditu, proizlazi da je tužitelj podmirio iznos troškova u visini od preračunatih 850,55 EUR, sud je prihvatio zahtjev tužitelja za isplatu zatezne kamate koje teče kako glasi u izreci, pa do isplate, odnosno od slijedećeg dana od dana kad je tuženik primio nepripadnu isplatu.

25. Kamatu je sud odredio pozivom na odredbu čl. 29. st. 2. ZOO-a i u izreci naveo sve stope kamata.

26. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, a budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu pa je tuženika trebalo obvezati na podmirenje troškova koje je imao tužitelj vodeći ovaj spor.

Tužitelju je tako trebalo priznati trošak sastava tužbe u iznosu od 75 bodova sukladno Tbr 7.1 OT, te po 75 bodova na ime pristupa na ročište od 26.11.2024., 09.06.2026. i 15.09.2026. sukladno Tbr 9.1, te po 75 bodova na ime sastava podnesaka od 24.10.2024. i 29.01.2025. sukladno Tbr 8.1 OT. Na ovaj način tužitelju je obistinjeno ukupno 450 bodova, a kako vrijednost boda sukladno Tbr 54 OT iznosi 2,00 EUR to je tužitelju obistinjen iznos od 900,00 EUR koji je iznos uvećan za iznos PDV-a od 25% iznosi 1.125,00 EUR. Kada se tom iznosu pridoda iznos od 19,91 EUR na ime sudske pristojbe za tužbu i iznos od 39,82 EUR na ime pristojbe za presudu to ukupan trošak tužitelja iznosi 1.184,73 EUR.

U Starom Gradu 29. listopada 2026.

SUDAC
Miljana Srhoj Buratović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana i to stranke koje su uredno obaviještene o ročištu za objavu odluke od dana objave odluke, a stranke koje nisu uredno obaviještene o ročištu za objavu odluke od dana primitka pismenog otpravka presude. Žalba se izjavljuje pismeno u tri primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- punom. tužitelja
- punom. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-60987**

Kontrolni broj: **08519-98757-d6163**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.